

Maren Stoffels

**Met
mijn
Ogen
dicht**

Leopold / Amsterdam

Voor mijn neefje Don, die alleen nog een paar jaartjes moet wachten voordat hij het kan lezen.

Met dank aan Sibel en Morena.

Eerste druk 2010

© 2010 tekst: Maren Stoffels

Omslagfoto: Mark Sassen

Vormgeving: Petra Gerritsen

Auteursfoto: Mark Sassen

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 5727 1 / NUR 284

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

‘Mag ik met Donna?’

Met verbijstering keek ik naar Jen, die een goedkeurend knikje van de gymleraar kreeg. Waarom wilde uitgerekend zij met mij de engste opdracht ooit doen?

Om me heen lieten mijn klasgenoten zich met hun ogen dicht als een plank achterover vallen. Hun gegil galmde door de gymzaal. Iedereen kon zijn partner vertrouwen. Behalve ik.

Jen keek me uitdagend aan. ‘Jij mag eerst.’

Voor de zoveelste keer zag ik voor me hoe ik met mijn hoofd op de gymvloer zou belanden. Ik voelde de harde bonk al in mijn achterhoofd.

Nee zeggen was geen optie, als ik dat al had gedurfd. Niet meedoen zou een lafaard van me maken. Het hele jaar zou deze gymles om me heen hangen, als een stel gonzende vliegen. Weer een jaar zonder vrienden.

‘Toe dan?’ zei Jen.

Ik liet me vallen. Maar midden in mijn val zette ik de tijd stil, zoals je doet bij een film als je chips wilt halen. Ik keek Jen strak aan. ‘Als je me niet opvangt, vermoord ik je.’

Tussen de bladeren van de boom door zie ik ze aankomen. Drie kleine stippen, die langzaam groter worden. Drie? De tweede moet Sara zijn, maar wie loopt er nog meer bij?

Zoals elke morgen schrik ik van de stem van Jen, die schel door het bos klinkt. Als ze toch eens wist dat ik elke schooldag hoor wat zij en Sara onderweg bespreken... dan zou ik hier niet veilig zitten.

Ik schuif wat naar voren, tot de tak door begint te veren. Wie is de derde toch? Dan zie ik het aan de manier waarop

hij loopt. Stijn! Van schrik verlies ik mijn evenwicht en val voorover. Net op tijd grijp ik me vast.

Terwijl ik terugschuif naar mijn vertrouwde plek, blijf ik naar hen kijken. Mijn beste vriend van vroeger en mijn ergste vijand van vroeger en altijd.

6 |

‘Kun je vanmiddag?’ hoor ik Stijn vragen. Ze zijn dichtbij. Als hij nu naar boven kijkt, ziet hij mij zitten. Zou hij me verraden?

Maar Stijn kijkt met grote glanzende ogen naar Jen en ik vraag me af wat er met hem aan de hand is. Nooit moest hij iets van haar hebben. En nu...

Jen blijft even staan. ‘Gaan we iets spannends doen?’

‘Dat zien we straks wel,’ zegt hij. Sinds wanneer grijnst hij zo raar?

Het is alsof ik naar een film kijk waarvan ik een deel gemist heb. Ik ken het begin van die film: hoe Stijn en ik als peuters de allerbeste vriendjes werden, en dat de hele basisschooltijd lang bleven. Hoe we samen hutten bouwden en pannenkoeken bakten in het restaurant van mijn ouders...

‘Vindt Donna het wel goed als wij afspreken?’

Ik schrik van mijn naam.

Doe het niet! wil ik tegen Stijn schreeuwen.

Maar ik zeg niks. Natuurlijk niet. Ik doe nooit iets terug. Niet in de gymles, niet op het plein, niet tijdens verschrikkelijke schoolreisjes.

Als ik ooit eens terug had geslagen, was alles misschien anders gelopen. Maar de enige Donna die voor zichzelf opkomt, zit in mijn fantasie. Die Donna zou nu bijvoorbeeld een dikke klodder spuug op Jens blonde haren laten vallen.

Maar zelfs nu, hoog in mijn eigen boom, terwijl niemand me ziet, ben ik bang voor haar.

Jen wandelt verder en Sara en Stijn lopen achter haar

aan. Ik heb Stijns antwoord niet eens gehoord. Zijn rugzak hangt helemaal onder aan zijn kont.

Ik kijk hen lang na. Daar gaat de enige echte vriend die ik ooit heb gehad. Altijd nam hij het voor me op als ze me weer eens liepen te pesten. En nu loopt hij ineens met hen naar school.

| 7

Ik blijf zo lang mogelijk zitten, tot ik zeker weet dat ik te laat zal komen. Mijn benen trillen. Ik wil hen niet onder ogen komen. Hoe kan ik nou doen alsof ik dit allemaal niet heb gezien?

Ik slinger mijn rugzak over mijn schouder en kijk langs de takken naar beneden. De diepte doet me nog steeds duizelen. Voorzichtig laat ik me tak voor tak naar beneden zakken. De laatste meter spring ik, maar mijn voet blijft haken en ik klap voorover in de zachte bosaarde. Ik ruik rotte bladeren en vochtig zand. Ook dat nog. Zand en tranen prikken in mijn ogen.

‘Wat doe je?’ Een onbekende stem.

Ik spring overeind en spuug de aarde uit. Voor me staat een meisje met een groene jas en knaloranje haar. Ongeveer zo oud als ik. Haar zonnebril schittert in het zonlicht.

‘Ik viel,’ mompel ik, terwijl ik groene smurrie van mijn been probeer te vegen. Ik zie er vast belachelijk uit.

Het meisje lacht. ‘Dat dacht ik al. Ben je een bomenklimmer?’

Wie stelt nou zo’n vraag? Ik bekijk het meisje nog eens goed. Ze zit niet op onze school en ik heb haar hier ook nooit eerder gezien, met dat oranje haar van haar.

‘Wat doe je in die boom?’

Ik had beter op moeten letten voor ik naar beneden klom. Straks zit de halve buurt in die boom en moet ik een nummertje trekken om erin te mogen.

‘Ik moet gaan.’ Ik klop het vuil van mijn kleren.

Het meisje kijkt bezorgd. ‘Heb je je pijn gedaan?’

Waar bemoeit ze zich mee? Wat kan mij het nou sche-
len dat ik gevallen ben. De pijn in mijn knie is eigenlijk
wel fijn. Zo voel ik de pijn vanbinnen minder.

8 |

Ik loop langs het meisje heen het zandpad af. Onderweg
naar school spuug ik nog een paar keer om de zandsmaak
weg te krijgen.

Ik kijk de klas niet in als ik het lokaal binnenkom, maar
ik merk meteen dat ook hier iets veranderd is. Stijn zit
meestal achterin, zo ver mogelijk bij de leraar vandaan,
maar nu zit hij vooraan. Jen en Sara zitten elk aan een kant
van hem.

Ik zoek een lege bank, maar overal zit wel iemand. De
enige vrije plek is achter het drietal.

Ik ben nog niet gaan zitten of Jen draait zich al om.

‘Hoe komt het eigenlijk dat we jou nooit zien op weg
naar school? Elke morgen ruik ik die pannenkoeken en
dan moet ik altijd aan jou denken.’

Dat is typisch een Jen-opmerking waar ik geen ant-
woord op heb. Je kan er niks van zeggen, maar ik weet dat
ze het vals bedoelt.

Stijn gaat naar achteren hangen, over mijn tafel heen.
Ik schrik van zijn plotselinge beweging en kijk snel naar
beneden.

‘Je kan toch met ons meelopen, we komen langs je huis.’

Ons. We. Ineens is hij een team met Jen. En hij zegt het
alsof het niets is. Heeft hij dan niet door hoe dit voor mij
moet zijn?

‘Ik loop graag alleen.’

Sara snuift. ‘Ik kan toch niet tegen die pannenkoeken-
lucht.’

Het is waar dat mijn kleren soms naar pannenkoeken

ruiken. Mijn kamer ligt boven de keuken van het restaurant. De geur dringt vaak onder de kieren van mijn slaapkamerdeur door, maar ik vind het lekker ruiken.

‘Het is toch leuk met Stijn?’ Jen is ook naar achteren gaan hangen, haar arm raakt die van hem.

Als ik niet antwoord, laat Jen zich zuchtend terugvalen. Haar stoelpoten komen met een knal op de vloer. Ze buigt zich naar Stijn en fluistert iets in zijn oor, net zo dat ik haar kan verstaan.

‘Volgens mij is ze je zat.’

Als de bel gaat ben ik als eerste uit het lokaal. Buiten haal ik opgelucht adem. Het plein is nog leeg. Achter het fietsehok wurm ik me tussen de losse planken door. Door een spleet kan ik de ingang van de school en het halve plein zien. Een van de eerste dagen op deze school ontdekte ik het plekje al. Bijna elke pauze zit ik er. Als eerste ben ik buiten en als laatste kom ik tevoorschijn.

Het duurt niet lang of het schoolplein stroomt vol. Ik zie Sara met veel gebaren een verhaal vertellen, en ik zie hoe Jen niet naar haar luistert. Ze leunt overdreven tegen Stijn aan en lacht. Ineens is hij overal waar zij ook zijn. Zoals hij vroeger altijd bij mij was.

Jen strijkt met haar gelakte nagels door zijn donkere haren. Zelfs op deze afstand herken ik Stijn aan zijn achterhoofd. De plek waar hij een kruin heeft en zijn haar altijd overeind staat. Hij werd er op een dag zo kwaad van dat hij er een halve pot gel in smeerde. Groene klodders vlogen in het rond. ‘En?’ vroeg hij hoopvol. Ik zag hoe de pluk haar zich door de gel heen worstelde en overeind sprong, als een groene antenne. Ik heb nog nooit zo hard gelachen.

Maar dat was vroeger.

Ook al hebben we de afgelopen twee jaar nauwelijks gepraat, ergens had ik verwacht dat het goed zou komen. Stijn zou naar me toe komen om te zeggen dat hij ook niet zonder mij kan. We zouden over die vreselijke gymles heenkomen. Uiteindelijk kon onze vriendschap alles aan.

Sinds vanochtend weet ik beter. Mijn hoop is in één keer weggevaagd. Toen Stijn met Jen door het bos liep, besefte ik het ineens. Hij is niet meer dezelfde. Hij heeft onze vriendschap opgegeven. En nu papt hij aan met mijn grootste vijand. Hoe duidelijk wil ik het hebben?

Als de schoolbel voor de tweede keer gaat, word ik wakker geschud. Stijn en Jen zijn nergens meer te bekennen. Ik wacht tot het plein helemaal leeg is en wurm me dan voorzichtig tussen de planken door.

‘Hé, Donna.’ Bij de trappen staat Stijn ineens achter me. Hij ruikt nog wel net als vroeger. Herinneringen schieten door me heen, alsof ik door een fotoboek blader.

‘Hey.’

Ik weet niet wat ik tegen hem moet zeggen. Kan ik hem vragen wat hij ineens met Jen moet?

Als we samen de trappen op lopen naar het lokaal moet ik ineens denken aan ons pannenkoekenwedstrijdje. We zaten in groep zeven en Stijn beweerde dat hij er wel tien op kon. Bij de achtste rende hij als een speer naar de wc. Ik glimlach.

‘Wat is er?’

‘Niks.’ Ik kan toch niet zeggen dat ik nog altijd aan vroeger denk? Zeker niet na vanochtend.

‘Je kan toch niet lachen om niks?’

‘Ik wel.’ Aan het einde van de gang zie ik Jen en Sara al bij het lokaal staan. ‘Daar zijn je vriendinnetjes.’

Jen zwaait naar hem. Even hoop ik dat Stijn naast me zal blijven lopen, maar dan trekt hij een sprintje.

Je herkent ons pannenkoekenhuis al van verre. Voor elk raam hangen roodgeblokte gordijnen en er staan altijd fietsen voor de deur. Hordes toeristen komen bij ons pannenkoeken eten, maar we hebben ook veel vaste klanten, die elke week hun favoriete pannenkoek bestellen.

Als ik binnenkom, zit mijn moeder klaar met thee. Vanachter de deur naar het restaurant klinkt geroezemoes van mensen en gekletter van borden en bestek.

‘Hé, lieverd, ging het goed op school? Je vader werkt een nieuwe keukenhulp in. Hij had geen woonruimte, ik heb hem een kamer boven aangeboden.’

Ik hoor nauwelijks wat mijn moeder zegt. Mijn hoofd is bij Stijn en Jen, die samen het schoolplein af liepen. Wat gaan ze doen? Naar zijn huis?

In al die jaren hebben ze nooit iets samen gedaan. Stijn hield Jen op een afstand. Maar nu wil hij niet langer mijn schild zijn.

‘Donna?’

‘Ja?’

‘Hoor je me wel?’ Mijn moeder kijkt me bezorgd aan.

Ik knik snel. Als ik uit moet leggen wat er is, zitten we hier volgend jaar nog. Mijn moeder weet niks van Jen en de pesterijen. Bovendien kan ik niet over mijn lippen krijgen wat er vandaag is gebeurd. Als je iets uitspreekt wordt het ineens echt. Nu kan ik nog doen alsof het een nachtmerrie was.

‘Maar wat vind je ervan?’ Mijn moeder kijkt me vragend aan.

‘Geweldig,’ zeg ik enthousiast, al heb ik geen idee waar het over gaat.

Ik moet nadenken. Over Stijn, die naar Jen lachte. Over Jen, die met haar gelakte nagels door zijn haren aaide. Ik verlang naar mijn boom.

Toen mijn ouders het restaurant kochten, heb ik van

die boom mijn geheime schuilplaats gemaakt. Zo geheim dat zelfs Stijn het niet weet. In het begin hield ik elke dag wedstrijdjes met mezelf. Hoe hoog ik durfde. Hoe snel. Met één hand. Maar nooit tot bovenin. Dat durf ik nog steeds niet.

12 |

Ik spring, grijp de onderste tak en zet mijn voet op de eerste knoest. Zo trek ik mezelf omhoog. De eerste takken zitten ver van elkaar af, maar ik ben er behendig in geworden en hogerop wordt het makkelijker.

De grote tak is kaal geworden op de plek waar ik vaak zit. Ik heb zelfs iets in de stam gekrast met een roestig zakmes. Twee letters. *D S*. Dat was vlak voor mijn twaalfde verjaardag. Vlak voor alles veranderde.

Ik haal mijn huiswerk uit mijn rugzak. Hier leer ik tien keer beter dan in mijn kamer, die met de dag kleiner lijkt te worden en me het gevoel geeft dat ik stik. Nog zoiets wat ik aan Jen heb te danken. Bovendien zijn de geluiden van het restaurant hier nauwelijks meer te horen.

Dan zie ik in de verte het meisje aankomen.

Haar feloranje haren vallen op in het donkergroene bos. Net als die zonnebril, die ze alweer op heeft. Zelfs nu het bewolkt is.

Blijft ze nou onder de boom staan? Zou ze me gezien hebben? Dat kan haast niet. Wacht ze soms tot ik er weer uit val? Ik blijf doodstil zitten en durf nauwelijks adem te halen.

Gelukkig kijkt ze niet omhoog.

‘Donna. Eten!’ De stem van mijn moeder galmt door het bos. Ik zie haar bij de voordeur staan. Ze kijkt zoekend om zich heen.

Als ik weer naar beneden kijk, staat het meisje er niet meer.

Ik doe mijn rugzak om en laat me voorzichtig uit de

boom zakken. Dit keer land ik met beide benen veilig op de grond. Mijn gympen zakken weg in de bladeren en de zachte aarde.

Net als ik naar huis wil lopen, hoor ik een heldere stem achter me.

‘Zeg, waarom bespioneer jij mij?’